

SELLEGREN, PETER

**Peter Sellegrens Afskeds-bref, ti! [!]
Annerstad och Nöttia församlingar, hwarest
han uti 14 års tid warit lärare, tå han, för
öfwat bedrägeri emot riksens ständers
banco, på Järntorget i Stockholm, u**

Stockholm
1749

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken. EOD erbjuder åtkomst till digitaliserade dokument enbart för personlig, icke-kommersiell användning. För annan användning vänligen kontakta biblioteket.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agn.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu>

1749. SELLEGREN, P.

Teol.
Pred.
Dödsf.
(181)
1700-1829

PETER SELLEGRENS

Afskeds-Bref,

Till Annerstad och Röt-
ta Församlingar, hwarest
han uti 14 års tid varit
Lärare,

Så han,

För öfwat bedrägeri emot Nif-
sens Ständers Banco, på Järntor-
get i Stockholm, undergick det
honom ådömda döds-
straffet,

Utsatt

I des Fångelse Rum,

Och

På Executions Platsen
öfwerlämnadt,

Med bewellegg anhängan, et det, genom trycket,
måtte allmänt göras.

STOCKHOLM,

Tryckt hos Directeuren och Kgl. Bot-
tryckaren i Stor-Förstend. Finland,
JACOB MERCKELL, 1749.

Teol. Libr. G

1 Corinth. I. 18.

Thet tal om korset,
är en galenskap them
som förtappas: men oß,
som salige wardom, är
thet en Guds kraft.

Luc. XV. 7.

Thet warder glädie i
Himmelen öfwer en
syndare, then sig bättrar,
mer än öfwer nijo och
nittio rättfärdiga, som
ingen bättring behöfwa.

Med Jesu Blod dyrt återlöste,
samtelige mine älskade Wän-
ner och för detta Käre
Åhörare.

Sör jag tänker uppå det
ömhet och kärlek, som J,
mine Käre Wänner, uti
samsfalte 14. år, då jag
warit eder odugelige Lär-
rare, på så margfalligt sätt emot
mig och de mina oförskylt wisat, samt

✿) ○ (✿

Besinnar den oändeliga nåd, som barm-
hertighetenes Gud, nu wid slutet af
mina eländes dagar, mig öwärdiga-
ste syndare låtit wedersaras, har thet
legat mig storligen om hiertat, at i-
genom thetta sändebref, innan jag af-
lider, få gidra eder allmänneligen be-
kant, både det olyckeliga tillstånd, hwar-
utinnan jag hit tills warit stadd, som
ock den barmhertighet, mig nu, wid
mitt lefnads slut, är wedersaren; med
min hiertans innerliga bön til Gud,
at mitt exempel måtte tiens så al-
lom i gemen, som efter mitt oflidan-
de thetta låsa, som Eder i synnerhet,
til warning, lärdom och upwäckelse,
som warit i lifstiden mina Uhörare.

Jag kan för blygsel icke lyfta min
ögon up til himmelen, när jag nu
efter at med öpnade ögon får se det
hisseliga mörker, och ofaliga hiertats
tillstånd, hwaruti jag warit stadd all
min lefnadstid, och hwarunder jag
så öwärdigt fört ett så heligt och säd-
lawärdande Embete.

Min

Min blindhet uti den stora Ewangelii och försonings läran, har varit obestriswellig. Jag har ej rätteligen wördat och dyrt aktadt det för werldenes sonder utgurna försonings-bloedet, och derföre icke rätt kunnat tala om min Frälsares aldrabeligaste Person, hans försonings lefwerne och lidande, om syndares rättfärdiggörelse af nåd, utan gerningar, i trone uppå honom, med den deraf ofskiljaktigt följande hiertats helgelse och förnyelse, och om den i HErrans ord uppenbarade salighets ordningen, med mera; utan, som J, mina käraste Wänner, lären Eder bäst påminna, hufwudsakeligen drifwit deruppå, at affstå med grofwa utwärtens synder, och beslita sig om et ärbart och fromt lefwerne efter lagen. Och ehuruwäl jag ock icke förtegat at yrka uppå bättring och tron, såsom en källa til goda gerningar, så har jag dock aldrig uti Andans lius rätt insedt, mindre rätteligen utfördt denna stora läran, utan drifwit med måsta iswer uppå gierningar och den blotta utwärtens

Gudstienstens i afittagande och så wtdare, såsom något gällande til saligheten; Och ehuru jag, under alt thetta, predikat androm och warit sielf straffelig, lagt bördor uppå andra, som jag sielf icke widrördt med mitt minsta finger, så hafwa dock många, som warit så blinde som jag, hållit mig, för en sådan utwärtens iswer, för en nitisk och rättsinnig Christi tjenare.

Äf kärlek för Jesum har jag, som ty wär! oftast ster, aldrig predikat, utan af kärlek för mig sielf; uti Embetet sökt min egen ära och berömmelse, men icke hans; icke desto mindre gjorde jag mig i mitt syndamörker godt hopp, at kunna stå til swars för mit Embete på den stora dagen, der dock, om icke den mig nu wedersfarna nåden kommit emellan, råkenheten blifwit för mig odrägelig.

När jag nu ser härjemte på mitt ejtt lefwerne, så får jag et skuldregist-
ster

ster för mig af tjiotusende pund; ty
 mitt orätta och falska tro kunde ej
 hafwa bättre frukter. I hafwe, kä-
 raste Wänner Eder något bekant, jag
 wet ännu mer, men han, som ran-
 sakar hiertat, wet alt. Jag lider nu
 det mina gierningar wärde äro, och
 om jag ägde 1000:de lif woro jag
 icke wärd behålla et utaf dem. Ty
 ho hafwer warit asgudist och jag icke
 mer? Ho hafwer misbrukat HER-
 rans namn och jag icke mer? Ho
 har ohelgat Sabbathen och jag icke
 mer? Ho har dräpitt, horat, stulit,
 lugit? Ho har warit hemdgirig, bitter,
 arg? Ho har syndat med drycken-
 skap och swordom? Ho afwundsam, hög-
 modig? med et ord: Ho har följt och
 fulbordat alla lötsens gerningar, och
 jag icke mer?

Orsaken till detta och alt sådant
 ser jag nu efteråt warit egenteligen,
 den i mit hierta fördolda, och för
 största hopen i werldene, så wäl
 som mig, obekanta hufwud-syn-
 den,

8 ☉) ○ (☉

den, nemligen ströf emot Frälsaren,
eller at jag ringa aktadt min wäls-
gnade Frälsares dyra blod, död och
försonings-offer, i trone på hwilken,
en förlorad siäl endast blifwer salig
och helig.

Så ymkelig har warit min lära
och så straffbar min wandel.

När jag nu änteligen i mit son-
damod hunnit löpa så långt, at jag
för min bekante grofwa misgjerning,
förwärlat mitt lekamliga lif, fallit
Domaren i händer, och deröfwer kom
i fångelse, blef ändå mitt hierta i sitt
förra oomvända tilstånd, ja, kom så
långt i förhårdelse, at jag, efter den
heliga Nattwardens anammade uti
Wextö Stad, hade fullt upsät, at fö-
ra wäld på mitt eget lif, som och
wisserligen hade wunnit sin fullbor-
dan, hwat det, genom HERans
nåd, icke blifwit uppenbart och i tid
företommit.

Långmodtge Gud! jag stadnar i bestörtning och förundran öfwer din oändeliga godhets och långmodighets rikedom, tu har dömt mig långsamliga, och regerat mig med mycket förskoning.

Emedlertid fördes jag nu hit til Stockholm med et litet bestäffat hiertat, som förr; HERRen hade den nådiga omsorgen för mig, at rättfärdigade HERRans tienare, togo, uppå min anmodan, sig an omsorg för min usla själ, och ehuruwäl de samme, under ständiga besök, stälte mig mitt hiertas förderf före, och underwisade mig om then rätta salighetenes wäg, så lade jag dock alt sådant föga eller intet på hiertat, sade ja til alt med munnen, och för det öfriga smickrade mig med det obilliga hoppet, at få letwa. Jag förblindade Själ, som håldre wille hafwa nåd af Öfwerheten at få behålla et uselt lif, än af Frälsaren at få en frigtord själ och ewig frihet.

I et sådant bedröfweligt tillstånd framledo nu mina nådes-dagar tils mitt ogrundade hopp om förskoning för dödsstraffet, blef aldeles ute; då kom jag uti en fasa för den mig förestående döden, men såg intet, at ordsaken dertil låg hos mig sielf uti mitt oupväckta och otrogna hjerta.

Under thet jag nu sökte, at efter min gamla wanart skrymta och förstålla mig, och wille gärna, at mine trogne och käre Lärare skulle tro det bästa om min omwändelse, hände sig, at de af en wiß omständighet fingo et för mig wälsignat och handgrtveligt tillfälle at öfwerlyga mig om min gräseliga okunnighet i andeliga ting, och mitt i grund förderfwade, och utom nådens delaktighet stadde hjerta. Under det mina älskelige Lärare wiste wißligen at nyttia thetta tillfälle, kom jag nu, genom Guds nåd, at närmare få se in uti mitt eländes diup; här fick jag se et förskräckeligt syndaregister för mig stå, fullt med millio-

ner

ner brister, sondaskulder stora och små; Jag råfode här öfwer uti en hertans ångest, synden beavnte nu uti ett stort mått at öfwerflöda, och war jag hart när at komma uppå de tankar, at mina synder woro större, än de kunde mig förlätne warda. Jag blef wäl, uti et sådant min siäls bekommer, anledder at tänka uppå Guds Lamb, som burit alla werldenes synder, men som jag intet straxt gaf denna underwisingen rum, utan tänkte, at kunna ställa mitt samwete til frids med egit wärkande, och dermed, at jag bekände mina hit tils hemligt håldne mångfaldige synder och stogge gierningar, så hände sig, at jag icke fick någon samweters eller hvilas uti mitt af lagrens ångest klämda och omfattade hierta.

Uti thetta tilståndet framlede flere dagar alt intil Pingeshelgen, då hände sig, under det jag, efter mina trogne ledares råd, begynte något mer tänka uppå nåden, at mine tan-
kar

har blefwo förde uppå det härliga
 Språket som finnes uti 2 Cor. 5: v.
 19, 20. at Gud war i Christo och
 försonade werlden med sig sielf
 och förebrådde dem icke deras syn-
 der ic. Under betraktande af detta E-
 vangelistiska Språket och paralel rum-
 met, Col. 1: v. 20. at Gud har til-
 frids stått genom blodet på sin
 Sons kors både thet som är i
 himmelen och på jorden: fick jag
 se et Gudommeligit lius uti den stora
 och för alt menniskligt förnuft för-
 dolda försonings hemligheten. Det
 war mig nu liksom jag aldrig tilfö-
 rende sedt desse Språken; jag började
 förundra mig öfwer Guds kärlek, som
 gifwit enda Sonen til försoning för
 mina och hela werldenes Sönder;
 det är mig omögeligit at säga med
 ord, huru jag war til mods wid den-
 na sakens åtanka; ach! huru ofta har
 jag icke läst och sielf anfördt tilfö-
 rende desse och thyliska Språk, utan
 attgifwande och känning deraf. Det
 låg mig alt före, huru Gud har
 försonat werlden med sig sielf;
 Gud

Gud är uppenbar worden i Köt-
 tet; werlden skal nu allenast låta
 försona sig; eller anamma denna
 försoning; Jag tänkte nu med hug-
 nad uppå det, at ock mina synder ge-
 nom blodet på Christi kors woro för-
 sönte; kort at säga: jag blef nu ful-
 lelīga öfswertygad om theenna lärans
 Gudommeliga och kraftiga Sanning,
 at Iesus Christus är kommen i
 werlden at frälssa Syndare, och
 at intet annat namn, än detta, är
 gifwit menniskom, i hwilko de
 kunna salige warda.

Nu wille wäl den milda förbar-
 maren, igenom denna Gudommeliga
 öfswertygelsen, wärka uti mit hjer-
 ta den rätta tron til försoningens
 wärkeliga anammande; men som jag
 ännu icke förstod mig uppå den sto-
 ra skillnad, som är emellan bifallet eller
 öfswertygelsen om Evangelii sanning
 i förståndet, och sielfwa försonings-
 nådens emottagande och stillämpning
 med wiljan eller tron och sielfwa
 för-

förtröstan i hiertat; så at man kan, som jag nu efteråt fådt se, i egen förfarenhet, hafwa det förra och icke äga det sednare, man kan tro Propheterna, som Konung Agrippa trodde, och ändå icke hafwa den saligjörande Christna tron Act. 26: v. 27, 28. Så hände sig, at jag förbittida gjorde mig för goda tankar om mig sielf; jag gjorde mig hopp, at nu wara rättfärdig giord, frögdade mig öfwer detta härliga huset, grundade deruppå hoppet om min skedde omwändelse, och förwäntade här uppå en salig skilsmässa ifrån werlden, när jag skulle aflida; Och jag war i min oförfarenhet ej ringa misnögd deröfwer, at mine ömsinte Lärare icke wille ännu anse detta, som med mig war föregångit, för en grundelig omwändelse. O! huru trång är icke den P:rran och smal den wägen, som dragger til lifwret, och huru oböijeligt är icke et menniskio hierta at låta föra sig i den salighets ordningen, som uti den för förnuftet dåraktiga Evangelii lata ar uppenbarad?

Men HERREN, som war ömre om min salighet, än jag sielf, wälsignade de grundelige underrättelser, som mig blefwo meddelte, i denna angelägna omständighet, så at jag icke långt derefter fick se, huru jag tagit miste i saken, samt bedragit mig sielf med en oriktig inbilning, och huru mig ännu felades hufwud-puncten, nemligen then rättsfärdiggörande tron i hiertat, som gäller för GUD. Jag kom wäl här öfwer i början uti en stor häpenhet och bekymmer, men fick dock nu tillika nåd, at lämna mit hierta uti Frälsarens händer, jag fick ligga för hans fötter, under mit förderfwade och utrognas känmedom och tigga, om nåd, tro, och försoning af honom, som den ogudaktiga gör rättsfärdigan utan gierningar.

Jag försporde då hos mig en hiertans åstundan och hungrer efter hans Blods delaktighet; den kärlek hwar med GUD älskade werlden, begynte nu blifwa utguten i mit hierta

ta

ta genom then Helga Anda, och den för mina och werldenes Synder på trä hängde Frälsaren tog nu mit hierta, at jag begynte at kunna tro uppå honom, och räkna hans försö- nings gärningar och lidande, för min salighet.

När thetta så stedde, och jag, som den förlorade Sonen, kom nu med et fattigt och af all egen rättfärdighet af- klädt hierta, til min i Jesu försonte Fader, och begärte nåd för nåd, som ibland Syndare den störste och usla- ste, så wärdade och han sig öfwer min Siäl ganska hierteliga, slog mina misgierningar neder, och ka- stade mina Synder bakom sin rygg i hafsens diup; klädde min nakna Siäl uti de förwärfwade hwitte rät- färdighets kläder, och barnaskaps-An- den witnade så med min anda, at jag började ropa: Abba Kare Fader.

I detta nådenes tilstånd, är jag
nu

nu af idel oförskylt nåd kommen; mig
 hafwer HERren bewist alla långmo-
 dighet och barmhertighet; nu först
 kan jag med wisshet och försarenhet
 säija: Thet är et fast ord, och i
 alla måtto wäl wärdt, at man thet
 anammar, at Iesus Christus är
 kommen i werlden til at frälssa Syn-
 dare, ibland hwilka jag är then
 förnämligaste 1. Tim. 1: v. 15. Nu
 smakar mig sött, At Iesus har dödt;
 Nu siunger jag med glädie, hwad jag
 förr ofta sagt utan estertanka och san-
 ning: Utan Iesu jag fördärfwas,
 Utan Iesu nåde-sten, At mig alt
 til ängst och mehn, Uti Iesu lif
 jag ärfwer, Och undkommer alt
 beswär; Ty mit goda Iesus är.
 Hiertans Iesu glädie källa, Tu
 äst genom trona min Och i tin blod
 är jag tin ic. Min wän är nu min
 och jag är hans Cant. 2: v. 16. Jag
 leswer dock icke nu jag utan Chri-
 stus leswer i mig, ty thet jag nu
 leswer i köttet thet leswer jag i
 GLÖD'S Sons tro, then mig al-

Skat hafwer och gifwit sig sielf
ut för mig. Gal. 2: v. 20.

Nu är min ångest ombrytt i glädie, min förra fruktan för dödsens bitarhet, är förvänd uti et tiltridsvarande, och åstundar jag nu at få skiljas hädan, och så wara hos HERRan nom alltid; nu wäntar jag med stillhet och mycken glädie på min i morgon förestående saliga dödsdag, då HERRen skal förlossa mig af all ond gierning, och frälssa mig til sit himmelska rike.

**

**
*

**

J Et slut wänder jag mig nu til
Eder, mine herteligen älskade
wänner, och för detta käre **A**hörare;
Jag har intet kunnat gifwa mig til-
frids, förr än jag, genom detta ofa-
fenteliga **A**fskeds-Bref, skulle få be-
rätta för **E**der alla i gemen, och hwar
och en i synnerhet, huru det gådt mig,
sedan jag för min misgärning blef
fångslig bortförd ifrån **E**der, och hwad
barmhertighet, nu wid slutet af min
eländes-tid, mig är wedefaren.

J hafwen, **K**äraste wänner, i
från första stunden jag kom til **E**der
och til det sidsta, wist emot mig och
mitt fattiga hus mycken och stor kär-
lek; och som **J** hafwen orsak, at
försträckas öfwer det fasetliga tilstånd,
hwarutinman all min lefnadstid fram-
lupit; Så wet jag ock wist, at **J**,
Käraste wänner, äfwen glädias med
B 2
mig

mig och GUDS Änglar i himmelen
öfwer denna stora Syndarens sa-
liga omvändelse.

Det har qwalt mit hierta obe-
skrifweligen och uti et hiffeligt mått
ökat mit skuld-register och min swå-
ra syndabörda, at I skolen haft uti
mig en, så aldeles odugelig Lärare
och blind ledare, som ock jämte mit
säkra straffbara och werldsliga lefwer-
ne i gemen, äfwen genom en så grof
missandel åstadkommit så stor förar-
gelse; Och som min i Christo förson-
ta GUD, hafwer af nåd alt thetta
mig förlåtit, så beder jag nu Eder al-
lesamman hierteligen, at I mig det
icke tillräknen.

Jag tackar Eder samteligen och
synnerligen hwar och en wid sitt namn,
för all Eder bewista oförskylta kär-
lek och ömhet, och om jag i lekamlig-
ting fingo bedas af Eder, wore det,
at

at J welen i barmhertighet tänka up-
 på min efterlämnade olyckeliga fät-
 tiga Hustru, och mine många i les-
 kammelig uselhet efterlämnade fattig-
 ge små och Faderlöse Barn; Lofwat
 ware HERren, som tagit den börs-
 dan och omsorgen för dem, ifrån mit
 hierta och lagt den uppå sig, som
 wil wara de faderlösas Fader, och
 fattiga Enkors förswar. Den wäl-
 gärning, som J än ytterligare uppå
 dem wiljen bewisa, skal wara i en
 wälsignad äminnelse för HERRENs
 nom, och han skal thet wedergålla i
 sinom tid.

Minne älskelige, låter mig ännu
 tala några ord med Eder. HER-
 ren wet bäst huru Edra hiertan äro
 bestaffade för honom. Är Lärjungen
 icke öfwer sin Mästare, är det nu ic-
 ke annorlunda med Eder, än det war
 med mig, då jag war Eder Lärare, så
 står det mer än illa til med Eder.

O huru bred är icke den vägen, som drager til fördömmelsen, och huru många äro icke de, som wandra uppå honom.

I Christo Jesu gäller hwarken omskårelse eller förhud, intet utwärtens för menniskor ärbart lefwernes gäller, ingen blott utwärtens Kyrlo-och Natwards-gång, eller utwärtens Bön och Sång; intet annat gäller än et nytt Creatur, och en Tro, som är wärkande genom kärleken; hiertat är under alt det förra, som en hwitmenad Grist, som är full med de dödas ben.

Käresta wänner, och alle I, som detta mit sidsta Afskeds-Tal få i Edra händer, låter GUDS Andan utansaka och bepröfwa Edra hiertan, at i mätten med öpnade ögon få se, huru med Edra själar tillstår.

Den

Den som intet tror han skal
warda fördömd. Tron är icke
hwarss mans; men nu bedraga sig
gansta många, med en falskeligen in-
billad och sielfgiord tro, under all sin
säkerhet och ogudaktighet;

Tron uppå GUDS Son är et
GUDS wärk allena, och den wtl
HERren gifwa hwar och en af sina
barmhertighet; allenast man icke hin-
drar hans wärk, och förhårdar sit
hierta.

Här är icke nog at hafwa kun-
skap af HERrans Ord om salighe-
tens grund och ordning, at blifwa
om des Gudommelige wisshet, til et
fullkomneligt bifall, öfwertygad, hwar-
uti I hafwen et lefwande bewis i mit
exempel, här måste wara en lefwan-
de förtröstan, hiertats hwila och
stödjande på den i JESU död steddä
lösningen; det är den hiertans tro

hwarmed man blifwer rätzfärdig
för GUD, som Skriften oß lärer.

Men skal thetta se, måste then
Heliga Ande straffa weelden för
synd, eller öfwertiga menniskans
hierta om des diupa synda-förderf
och förbrutelser i tankar, ord och ger-
ningar emot HERANS heliga lag,
och, om den stora sonden, som Lu-
therus i Företalet af Epistelen til de
Romare kallar Musten och Roten
til all sond, hwaraf all säkerhet och
ogudaktighet i lefwernet härfluter;
nemligen otron i hiertans grunden;
det måste blifwa klart för hiertat, och
görä enom ondt i hiertat, at man
så litet eller intet ättat Frälsaren,
som gådt för oß i döden, icke älskat
och tänkt uppå honom, som tänkt
uppå oß, och så högt älskat oß, at
han gådt i döden för oß; den He-
lige Ande måste ock tillika prisa
Frälsaren, det är, ställa hans här-
liga och stora Person, hans heliga
Wan-

Wandel, Korß, Marter, Siälas
 ängst, Sår, Blod, och Död så
 för hiertat, at man icke längre wil
 neka honom thet samma, at man a-
 nammar honom, tror uppå honom,
 hänger wid honom, älskar honom,
 håller honom och wil icke öfwergif-
 wa eller släppa honom.

Utom den Heltige Ande, och et
 sådaat den Heliga Andas wärk i hier-
 tat, kan ingen i tron kalla JE-
 sum en HERA eller blifwa salig.

Mine älskelige, GUD war i
 Christo och försonade werlden
 med sig sielf, och förebrädde dem
 icke deras synder: GUD haf-
 wer nu bestickt ibland oss för-
 soningenes ord. GUDs kärleks-
 fulla påminnelse och förmaning til
 Eder är nu denna: Låter försona
 Eder med GUD.

Hörer och besinner hwar Apostelen Petrus säger: Weter at J ären återlöste, icke med det förgängeliga Silfwer eller Guld, utan med **JESU** Christi helga och dyra Blod, såsom med et menlöft och obesmittadt Lambs Blod. 1. Pet. 1: 18, 19.

Sår den Helige Ande lära Eder, at tro detta så, at Eder hiertan få der om en lefwande öfwertygelse och Länning, så twingar wisseliga Christi kärlek Eder så, at J mer icke hafwen hierta at lefwa Eder sielfwom, köttet och werlden, som tilförne beklageligen skedt, utan honom, som för Eder död och upståndn är.

Tänker då uppå honom, som af Syndare sådana gensägelse led emot sig sielf; älsker honom, han hafwer först älskat oss.

Talet om JESU kärlek till oss, hans Lidande, Marter, Blod och Död för oss har en Gudommelig kraft, at beweka, röra och omwända de obewekelige och oomwändade hertan; Detta har bewekt, wunnit, intagit och rengjort mit elända och orena hjerter, det kan och bewisa samma wärkan uppå allas Eder hertan, om I allenast welen låta försona Eder, och icke förhårda Eder hertan.

Jag böjler nu min knä till HERNEN och beder, at han wille lägga denna min sista Bön och Förmäning till Eder, med et Gudommeligit intreck och wärkan uppå allas Eder hertan, som detta efter min död låsen, at någon syndig och säker Stäl häraf måtte blifwa upwäkt, frälst och salig gjord, och med mig och alla genom JESU Blod frälste och saliggjorde Syndare upstå med frögd en gång på
HERN

HERRans JESU härliga tillkom-
melses dag.

Och härmed räcker jag nu E-
der, mine älskelige wänner och för
detta käre Åhörare, handen till det
sidsta farwål; Lofwat ware HER-
ren för all sin barmhertighet och
långmodighet emot mig grofwa och
största Syndare. Jag går wäl
bort till kroppen till des änden kom-
mer, och hwilar mig, at jag må
upstå i minom del när dagarna
hafwa en ända. Dan. 12: v. 13. Men
till min Siäl får jag nu i morgon
intaga den härlighet, som genom
JESU försoning är förwårswad,
der skal jag i ewighet aldrig bli
trötter, at kyssa GUDs Lambs ge-
nomborade fötter, och med hela
den utwalda skaran sunga utan ås-
terwändö: Tu äst wärdig at ta-
ga lof, och åhra, och pris,
ty tu äst dödad och hafwer is-
genlöst oss GUDI med titt Blod.
Apoc. 5: v. 9.

Nu

Nu jag tackar dig af Hiertat,
 JESU för din myckna nöd,
 För din sär och stora smärta;
 För din svåra bittra död,
 För din ångst then mycket svåra
 Then tu led för synder våra.
 Pris och åhra ware dig
 HERRE JESU innerlig.

AMEN.

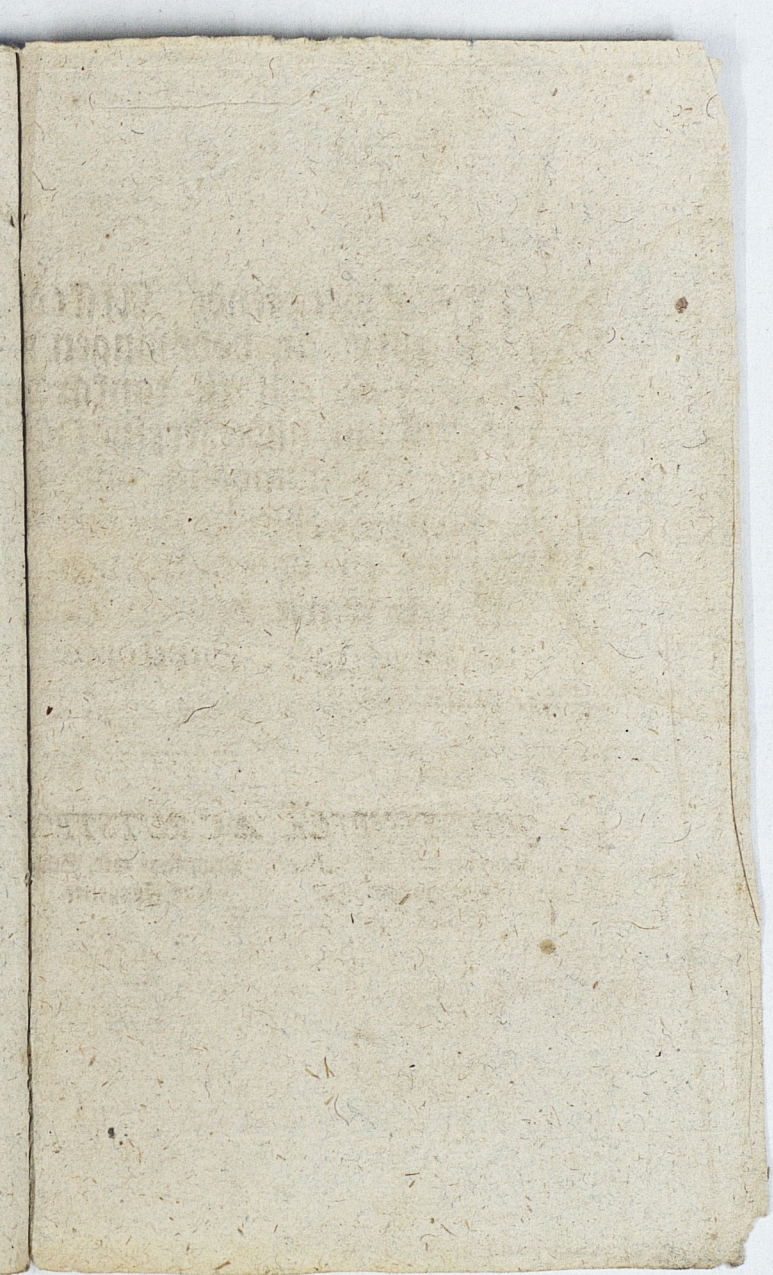
Hallelujah!

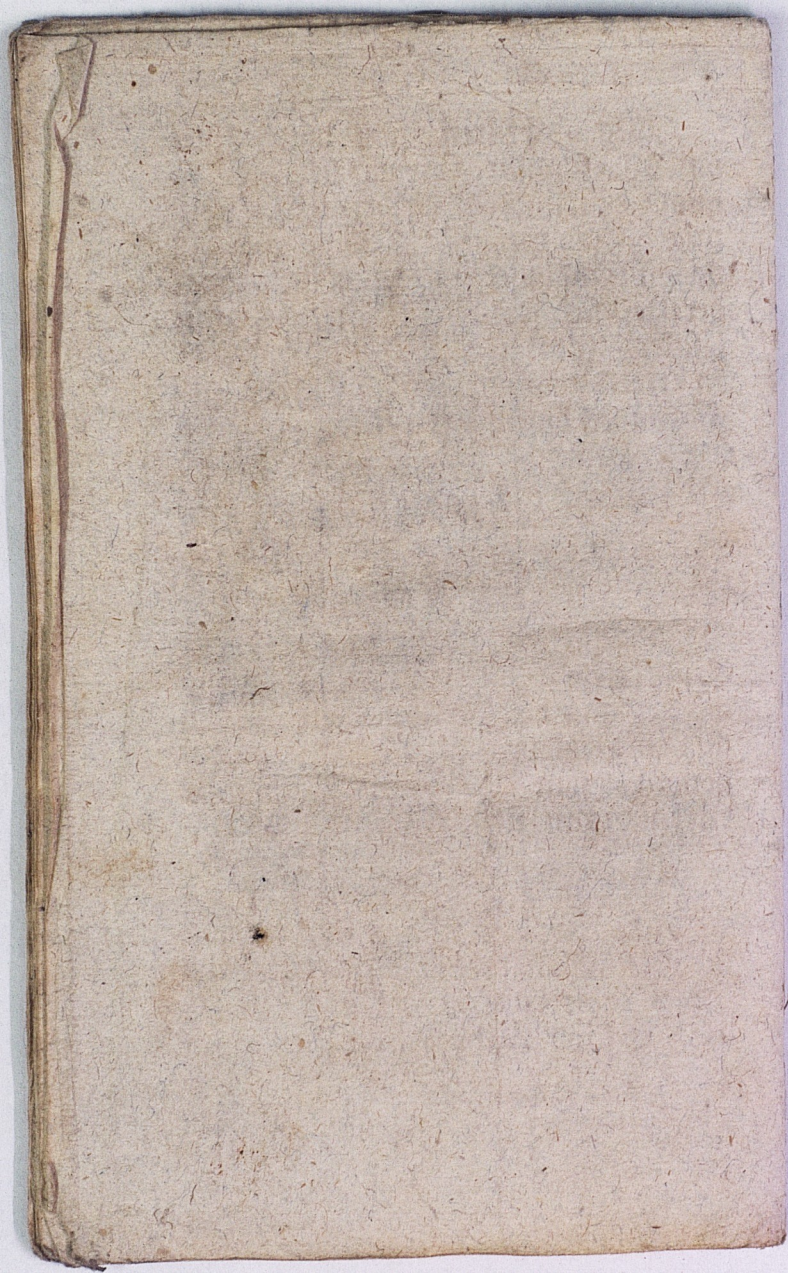
Uf ur mitt Fångelse rum wid
 Stortorget i Stockholm d. 26.
 Maji, eller dagen för mitt aftis
 bande kl. 4. eft. midd. An. 1749.

Petr. Sellegren.

Det föregående Afskeds-
Bref är dödsfängen Pe-
ter Sellegrens egit til tankar och
ord, intyga underskrefne, som,
uppå des anmodan och med
V. Consistorii tillstånd, under be-
redelsen til döden honom be-
sökt och varit honom til dö-
den följaktige. Stockholm, d.
I. Junii 1749.

JOH. STENBECK. A. C. RUTSTRÖM.
Comminister wid St. Ni- Prädikant wid Stads-
colai församling. lens Sångelser.

www.books2ebooks.eu